

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Ο από την 1η Νοεμβρίου 1996 συνταξιοδοτηθείς προσφεύγων διηύθυνε από το Μάρτιο 1991, με τον βαθμό Α 4, την από απόψεως μεγέθους και σπουδαιότητας σημαντική μονάδα διαχειριστικής υποστηρίξεως (management support unit) του Κοινού Κέντρου Ερευνών στην Ispra. Πριν από τη μετάθεσή του στη θέση αυτή, ο τότε προϊστάμενός του του υποσχέθηκε ότι η μετάθεση αυτή θα έπρεπε να έχει ως αποτέλεσμα την προαγωγή του στο βαθμό Α 3. Στην πραγματικότητα όμως, στη συνέχεια, του αρνήθηκαν την προαγωγή αυτή. Στο εξής, ο προσφεύγων βάλλει κατά της μη τηρήσεως της υποσχέσεως περί προαγωγής του έτους 1991, κατά της συνεχιζόμενης πρακτικής της μη προαγωγής από το 1991 έως το 1996, καθώς και κατά της μη προαγωγής κατά το έτος 1996, αναδρομικά από την 1η Νοεμβρίου 1995.

Προς το σκοπό αυτό επικαλείται τόσο την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όσο και το καθήκον αρωγής της καθής έναντι του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι ο προσφεύγων είχε την αξίωση να διορισθεί σε θέση Α 3 όπως οι άλλοι διευθυντές της διοικήσεως του Κοινού Κέντρου Ερευνών. Το αίτημα αποζημιώσεως στηρίζει ο προσφεύγων στο ότι η συγκεκριμένη διαδικασία για την προαγωγή υπαλλήλων στο βαθμό Α 3, το έτος 1996, διεξήχθη κατά τέτοιο τρόπο ώστε νομικώς να είναι ακυρώσιμη. Δηλαδή, ούτε οι εκθέσεις του προσφεύγοντος συντάχθηκαν εγκαίρως ούτε οι σύγχρονες εκθέσεις υποβλήθηκαν κατά τη διαδικασία επιλογής. Αν η διαδικασία είχε διεξαχθεί ορθώς, ο προσφεύγων θα είχε προαχθεί, αναδρομικώς από την 1η Νοεμβρίου 1995, σε μία κενωθείσα λόγω συνταξιοδοτήσεως θέση Α 3. Στην περίπτωση αυτή ο προσφεύγων θα είχε εργασθεί, πριν από τη συνταξιοδότησή του, ένα ολόκληρο έτος στη θέση αυτή. Επομένως, έχει αξίωση να αντιμετωπισθεί ως αν η καθής είχε εκπληρώσει ορθώς την υποχρέωσή της. Αυτό σημαίνει την αποκατάσταση της υλικής ζημίας με την κάλυψη της διαφοράς μεταξύ της μισθοδοσίας του βαθμού Α 4 και αυτής του βαθμού Α 3, καθώς και αντίστοιχης παροχής για κάλυψη στο πλαίσιο των συνταξιοδοτικών αποδοχών.

Αγωγή των Alzetta Mauro κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση T-298/97)

(98/C 55/54)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Οι Alzetta Mauro, Antonini Maria Luisa, Avon Maria Angela, Avon Pietro, Biasotto Marzio, Bianchin Roberto, Bagatin Venanzio, Bit Leo, Bortulus Giuseppe, Bortolussi Urbano, Brovedani Francesco, Bot Roberto, Carcione Leone, Casa-

grande Elio, Cicagna Giuseppe, Cogato Luigi, Corradini Franco, Cozzi Aldo, Dal Pos Marinella, De Re Guido, De Zotti Giovanni, Favalessa Enzo, Furlan Giuseppe, Marchese Michelino, Marson Graziella, Miorini Pierluigi, Piccolo Claudio, Pinna Maria, Pivetta Giorgio, Pivetta Luciano Stelvio, Pizzolitto Enrico και Sferruggia Mariano, εκπροσωπούμενοι από τους Antonio Pili, δικηγόρο Pordenone, και Anselmo Barone και Giancarlo Pezzano, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2 rue du Fort Rheinsheim, άσκησαν στις 2 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- ως κύριο αίτημα, να ακυρώσει την απόφαση C(97) 2735 τελικό της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 30ής Ιουλίου 1997,
- επικουρικώς, να ακυρώσει την ίδια απόφαση στο μέτρο που επιβάλλει (άρθρο 5) στην Ιταλία την υποχρέωση αναζητήσεως των χορηγηθεισών ενισχύσεων (από 1ης Ιουλίου 1990) εντόκως από της ημερομηνίας καταβολής τους,
- σε κάθε περίπτωση, να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα είναι παρεμφερή με εκείνα που προεβλήθησαν στην υπόθεση T-288/97, Περιφέρεια Friuli-Venezia Giulia κατά Επιτροπής ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα.

Προσφυγή της The Bavarian Lager Company Limited κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 9 Δεκεμβρίου 1997

(Υπόθεση T-309/97)

(98/C 55/55)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η The Bavarian Lager Company Limited, εκπροσωπούμενη από τον Stephen Hornsby, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο André Marc, 56-58 rue Charles Martel, άσκησε στις 9 Δεκεμβρίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής της 16ης Μαΐου 1997, της 9ης Ιουλίου 1997 και της 18ης Σεπτεμβρίου 1997, καθόσον διαλαμβάνουν άρνηση της Επιτροπής να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση στα εξής έγγραφα:

στην αιτιολογημένη γνώμη που διατύπωσε η Επιτροπή κατόπιν έρευνας σχετικής με το άρθρο 7 παράγραφος 3 της *The Supply of Beer (Tied Estates) Order* [αποφάσεως περί της προμηθείας μπίρας (ποτοπωλεία συμβεβλημένα με αποκλειστικό προμηθευτή)] του 1989, SI 1989/2390,

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, η οποία εισάγει γερμανική μπίρα κυρίως προς πώληση σε οινομαγειρεία και ποτοπωλεία της Βόρειας Αγγλίας, δεν είναι σε θέση να πωλήσει τα προϊόντα της, λόγω του ότι μεγάλος αριθμός των οινομαγειρειών του Ηνωμένου Βασιλείου καλύπτεται από συμφωνίες «δεσμεύσεως», βάσει των οποίων τα οινομαγειρεία υποχρεούνται να αγοράζουν τις προμηθειές τους σε μπίρα από συγκεκριμένα ζυθοποιεία, κατόπιν συμφωνιών αποκλειστικής αγοράς, και λόγω της ασφυκτικής κυριαρχίας των μεγάλων βρετανικών ζυθοποιείων στην αγορά.

Το 1989 η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου έθεσε σε ισχύ τη *The Supply of Beer (Tied Estates) Order* του 1989, SI 1989/2390. Η απόφαση όριζε ότι τα ζυθοποιεία του Ηνωμένου Βασιλείου που είχαν οικονομική συμμετοχή σε περισσότερα από 2 000 ποτοπωλεία υποχρεούνταν να παρέχουν στους μισθωτές των ποτοπωλείων αυτών τη δυνατότητα να αγοράζουν μια «ξένη μπίρα» από άλλο ζυθοποιείο. Το άρθρο 7 παράγραφος 2 στοιχείο α) [γνωστό ως *Guest Beer Provision* (διάταξη περί της ξένης μπίρας), στο εξής: *GBP*] όριζε ότι η ξένη μπίρα έπρεπε να είναι μπίρα που έχει ζυμωθεί μέσα σε βαρέλι, με κατ' όγκο αλκοολικό τίτλο άνω του 1,2%.

Η διάταξη αυτή είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του προϊόντος της προσφεύγουσας από τα ποτοπωλεία που ελέγχονταν από τα τοπικά ζυθοποιεία. Για το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η *GBP* αποτελεί μέτρο αποτελέσματος ισοδυνάμου προς ποσοτικό περιορισμό επί των εισαγωγών και, κατά συνέπεια, είναι παράνομη δυνάμει του άρθρου 30 της συνθήκης ΕΚ. Η *GBP*, στερώντας κατ' ουσίαν από το Βρετανικό κοινό τη δυνατότητα να δοκιμάσει γερμανική μπίρα, περιορίζει τον ανταγωνισμό και τη δυνατότητα επιλογής των καταναλωτών, σε επίπεδο τόσο χονδρικής όσο και λιανικής πώλησεως.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα υπέβαλε τον Απρίλιο του 1993 καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής, η οποία, κατόπιν κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το Σεπτέμβριο του 1995, κίνησε διαδικασία έρευνας όσον αφορά τη *GBP* και πρόεβη σε σχετική κοινοποίηση προς την κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΚ. Κατόπιν ανακοινωθέντος τύπου το οποίο εξέδωσε η Επιτροπή τον Αύγουστο του 1996, με το οποίο γνωστοποίησε ότι είχε ληφθεί απόφαση περί κοινοποίησης αιτιολογημένης γνώμης στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου

ανακοίνωσε μια πρόταση τροποποίησης της *GBP*. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα τον Απρίλιο του 1997 ότι, ενόψει της προταθείσας τροποποίησης της *GBP*, είχε ανασταλεί η διαδικασία του άρθρου 169 και δεν είχε κοινοποιηθεί αιτιολογημένη γνώμη στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα εξακολουθεί να θεωρεί ότι η τροποποιηθείσα *GBP* και πάλι αντιβαίνει στο άρθρο 30 και ότι η Επιτροπή εσφαλμένως αποφάσισε να περατώσει τη διαδικασία του άρθρου 169 κατά του Ηνωμένου Βασιλείου. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η πρόσβαση στην αιτιολογημένη γνώμη θα τη βοηθήσει στο δικαστικό αγώνα της κατά της κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, διότι η γνώμη αυτή αντικατοπτρίζει επισήμως τις απόψεις της Επιτροπής όσον αφορά την από πλευράς του κοινοτικού δικαίου νομιμότητα της *GBP*, όπως ίσχυε αρχικώς, και ότι θα παράσχει στους εκπροσώπους της προσφεύγουσας τη δυνατότητα να τη συμβουλευθούν, προκριματικώς, ως προς τις πιθανότητες ευδοκιμήσεως ενός ενδίκου βοηθήματος κατά της κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, πριν η προσφεύγουσα υποβληθεί στη δαπάνη του δικαστικού αγώνα.

Παρά ταύτα, η Επιτροπή απέρριψε επανειλημμένες αιτήσεις της προσφεύγουσας για τη χορήγηση αντιγράφου της αιτιολογημένης γνώμης, με το σκεπτικό ότι η απαγόρευση της προσβάσεως στην αιτιολογημένη γνώμη είναι δικαιολογημένη οσάκις η δημοσιοποίηση θα μπορούσε να αποβεί εις βάρος της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, ιδίως δε οσάκις πρόκειται περί των επιθεωρήσεων και ερευνών της Επιτροπής. Η εξαίρεση αυτή προβλέπεται από τον κώδικα συμπεριφοράς όσον αφορά την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Συμβουλίου και της Επιτροπής, τον οποίο θέσπισε η Επιτροπή στις 8 Φεβρουαρίου 1994.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ερμηνεία αυτή αντιβαίνει σ' αυτόν τον κώδικα συμπεριφοράς, ο οποίος ορίζει ότι «το κοινό θα έχει την ευρύτερη δυνατή πρόσβαση στα έγγραφα που βρίσκονται στην κατοχή της Επιτροπής». Επιπλέον, αντιβαίνει ιδίως στις αρχές δικαίου που διατύπωσε το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-105/95 (*WWF UK Worldwide Fund for Nature κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*). Οι θεμελιώδεις στόχοι της χρηστής διοικήσεως, της διαφάνειας και της δημόσιας ευθύνης επιβάλλουν να διαβιβασθεί η αιτιολογημένη γνώμη στην προσφεύγουσα, όπως αυτή ζήτησε.

**Προσφυγή των Ολλανδικών Αντιλλών κατά Συμβουλίου
της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις
16 Δεκεμβρίου 1997
(Υπόθεση T-310/97)**

(98/C 55/56)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Οι Ολλανδικές Αντίλλες, εκπροσωπούμενες από τους P. V. F. Bos και M. M. Slotboom, δικηγόρους Ρότερνταμ, με τόπο ειδικόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο των δικηγόρων Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, άσκησαν, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 16 Δεκεμβρίου 1997, προσφυγή κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.